Mégis, ki ez a nő?

Czakó Gabriella

Mégis, ki ez a nő?
Regény

Czakó Gabriella
Publio Kiadó
2014.
Minden jog fenntartva!
Borító: Czakó Gabriella

Joan

Az üvegajtó némán kétfelé csusszant, ahogy a fiatal nő közelebb ért hozzá.

Elgondolkozva, lassú léptekkel ért ki az utcára, a tűző napsütésre, amitől eddig is fájó fejébe erős nyilallással fúrta be magát az izzó fény.

Napszemüvegét lecsúsztatta a homlokáról, majd a közeli park árnyas fái felé vette útját.

A hatalmas lombú fák alatt enyhült a meleg, ami sétára csábította. Kerülte az aszfaltos főutat, inkább a murvával borított kis sétányokat részesítette előnyben.

Gondolkozni akart; az iménti lenéző főnöki szavakat szerette volna megemészteni, eldönteni: mit lépjen ezek után.

Joan Bell nagyon csinos, formás fiatal lány volt; derékig érő sötétszőke hajtömegét szaruból készült csattal tűzte össze ebben a melegben. Kék szeme értelmet, erőt sugárzott, most, a történtek után kissé sötéten és tétován tekintett maga elé. Vékony nadrágja, pólója kiemelte tökéletes alakját, ami leginkább bosszúságot okozott számára; sokan üresfejű szépségnek gondolták a kinézete alapján.

Joan nem volt üresfejű. Egyetem után válogathatott az újságok között, hol is kezdje el a pályafutását. Világéletében a miértek izgatták. Utánajárni a dolgoknak, megnézni minden lehetséges szemszögből és úgy írni róla, hogy mindenki számára érhető és világos legyen.

Egy éve dolgozott ebben a szerkesztőségben, de nem adódott alkalma, nem adtak lehetőséget számára, hogy valamit a saját elképzelése szerint végigcsináljon.

Nemrégiben rábukkant egy hírre, ami ingatlanok erőszakos kivásárlásával kapcsolatos. Nem szólt senkinek, saját idejéből áldozott arra, hogy elkezdje nagyító alatt megnézni a hírt. Botrányos dolgokat tapasztalt, ami már arra kényszerítette, hogy feltárja eddigi anyagát a főszerkesztő előtt.

Borzalmas letolás lett az eredménye! Át kellett adnia minden anyagot, amit eddig összegyűjtött, még elbocsájtással is megfenyegették. Az ilyen volumenű ügyek nem gyakornokok tollára valók! Foglalkozzon hétköznapi témákkal: divat, könyvek, ilyesmi.

Leült egy padra, mert a murva bekerült a szandáljába. Koppant a táskája, ahogy a padhoz ért. Hirtelen eszébe villant: magánhasználatú notebookján ott szerepel a legtöbb anyag!

Szálljon szembe a főnöki utasítással? Kutakodjon tovább? Nem, sajnos ezt nem teheti meg, segítségre, összeköttetésre lenne szüksége, ezeknek pedig híján van. Mély és lemondó sóhajjal kapcsolta be a gépét, majd törölte a mappát.

Szórakozottan böngészett, mikor újból és újból elé került egy írónő neve. Olvasott már tőle néhány könyvet, kedvelte; laza kikapcsolódásra igen alkalmasak voltak.

Krimik, amik nem szokványosak; romantikusnak nevezett regények, mindig egy nő szemén és gondolatain keresztül láttatva a világot, az érzelmeket.

Miután hétvége közeledett, amit Joan kellemes semmittevésben szeretett eltölteni, egy pillanat alatt döntött: megvette a két legújabb könyvét.

Ezek alkalmasak lesznek arra, hogy elterelják a figyelmét a sértettségéről.

Szinte megnyugodva rakta el a notebookot és elindult a metró irányába.

~~~~

Nyitott, de elfüggönyözött ablaknál, heverészve olvasta a beszerzett két könyvet.

Előre lapozva keresett valami támpontot az impresszumban, de semmit nem talált, ami az írónő kilétére fényt derített volna.

Amiért érdeklődést mutatott, az az újabb könyvek olvasása miatt történt.

Nem laza, és szórakoztató – bár az egyik néhol kifejezetten mulatságos jelenetekkel, párbeszédekkel volt színezve –, mégis, súlyos emberi problémákat feszegetett.

Az utolsónak publikált könyv megrázó, fájdalmas tartalmát néhol oldotta egy-egy idilli kép lefestése.
~~~~

Felment a netre, és megnézte a kiadó oldalán az írónő összes könyvét.

Meglepődve látta: két könyve nem a saját nevén jelent meg. Gyorsan beszerezte a még hiányzó példányokat, és nagy érdeklődéssel merült el olvasásukban.

Hétfőn felkereste a főszerkesztőt az ötletével.

– Na, látod? Találsz témát, ami neked való! Keresd meg, beszélgessetek, aztán meglátjuk, hogy mi sül ki belőle – válaszolt engedékenyen a zord férfi.

Joan kisietett az irodából, majd a számítógépre vetette magát.

Bár tíz kötetnél is többet jelentetett meg az írónő, mégsem talált sehol könyvbemutatóról szóló beszámolót, még nyomtatott könyv nyomát sem lelte, majd' minden írás ebook formában található a forgalmazók oldalain.

A kiadó, ahol megjelennek regényei, a self-publishing kiadásra specializálódott.

Ez magánkiadás, ahol lehetőség van ingyenes megjelenésre, a kiadó nem szól bele sem a tartalomba, igaz, nem is reklámozza a könyveket, csupán ellenérték fejében.

Talált egy telefonszámot, felhívta a kiadót.

Döbbenetére: szinte nem is tudták, hogy kiről van szó!

Elmondásuk szerint, a kiadó működése az ingyenes kiadások esetében szinte teljesen automatikus megjelenést tesz lehetővé. Szigorú szabályok betartásával szerződés elfogadása után maga az író tölti fel a szabványnak megfelelően elkészített fájlt, amit aztán a kiadó gondoz tovább.

Természetesen tudják az író elérhetőségét e-mail formában, de nem adják ki; ez is része a szerződésnek. Minden kapcsolat, diskurzus e-mailben történik, személyes találkozásra nem kerül sor.

Joan elkeseredett. Törte a fejét, miként találhatna valami nyomot, aminek alapján megkereshetné az írónőt.

Minél lehetetlenebbnek tűnt a dolog, annál inkább izgatta a fantáziáját.

Mégis, ki lehet ez a nő?

Némely könyvében hatvanas, de energikus asszony a főszereplő; egyebekben, főleg a krimikben és az utánuk következőkben harmincas nő. Más, teljesen eltérő karakterek!

Még a két, erotikus könyvében szereplő idősebb nők figurája is némileg eltérő.

Vajon mennyi a leírtakban lévő azonosság, netán hasonlóság az írónővel?

Telefonált egy régi barátjának.

A srác az informatika megszállottja volt, időnként némi hekkeléstől sem riadt vissza, de nem valami észvesztő dolog miatt, hanem a tudás kedvéért. Apróságok voltak ezek, nem is jártak következménnyel. Joan a segítségét kérte, de nem tért ki a részletekre.

Megbeszélték, hogy munka után elmegy a sráchoz.

Alec nem volt átlagos „kocka"; nem töltötte egész napját a gépei előtt, hiszen dolgozott, ott is számítógépen; így aztán kielégíthette a monitorok iránti szenvedélyét. Szeme már csaknem ráment; vastagüvegű, borzalmasan ronda keretű szemüvegén át nézte a gépét.

Pillangókkal ékes bokszernadrágban, enyhén szőrös, csupasz felsőtesttel nyitott ajtót a lánynak, éppen egy almát rágcsált.

– Mesélj, mit kellene kiderítenem! – szólt, szinte a köszönés után azonnal.

Joan értette a célzást; Alec mással akar foglalkozni, lehetőleg minél előbb.

– Keresek valakit, akiről sehol, semmi információt nem találok. Egyet tudok csak: a kiadó, akinél publikálja a könyveit, e-mailben tart vele kapcsolatot. Sajnos, nem adták ki a címet.

– Most akkor mi kell neked? Az e-mail cím, vagy az IP?

– Az e-maillel nem sokra megyek, mivel személyesen szeretnék találkozni vele, erre viszont az IP alkalmasabb. Hiába írnék, nem válaszolna. Soha senki nem találkozott vele, még a kiadóban sem; alig tudnak valamit róla.

– Na. Mondd a kiadót…

Alec pillanatok alatt belépett a kiadó szerverére, aztán már gyerekjáték volt megtalálni az írónő IP címét.

– Ez fura… – szólt Alec. – ez valami külföldi cím.

– Meg tudod keresni, hogy hol van?

– Azon vagyok, ne zavarj! – morgott a srác.

Rövid idő múlva az asztalra kiterített Európa térkép fölött hasaltak, keresve a kimondhatatlan nevű helységet, amit az IP cím mutatott.

– Nincs a térképen. Hangyányi hely lehet… egy biztos: Magyarországon található, egészen közel Ausztriához.

– Nézzük a netet… – lelkendezett Joan.

Nagyjából sikeres volt a keresgélés, bár leginkább turisztikai cikkeket, weboldalakat találtak.

– Most azt kéne kitalálni, merre induljak? Mintha Bécs közelebb lenne…

– Ja. Bérelhetsz kocsit, aztán bóklászhatsz arrafelé… várj, felírom a legközelebbi település nevét.

Joan vegyes érzelmekkel kereste fel másnap a főszerkesztőt. Gyanította, nem fog belemenni az utazásba, nem érdemel a téma ekkora befektetést.

Legnagyobb meglepetésére sikerült felcsigázni főnöke érdeklődését.

Egy titokzatos, rejtélyes írónő felkutatása, akit ugyan nem jegyeznek irodalmi körökben, még akkor is érdeklődésre tarthat számot, ha vackokat ír. Talán még üzlet is lehet a dologból, ha reklámot csinálnak neki a cikkel. Megállapodnak majd a megnövekedett forgalma valahány százalékában…

– Rendben, utazz el, kutasd fel és írj valami nagyon érdekes cikket. Addig nem említjük sehol. Hozod a nyers anyagot, aztán majd formába öntjük, ha van értelme. Megkapod a repülőjegyet oda-vissza, kapsz némi pénzt a kocsi bérléséhez, szálláshoz. Egy hét elegendő kell, hogy legyen!

– Köszönöm szépen! Mikor indulhatok?

– Szólok majd… most menj, dolgozz tovább! – zárta be a beszélgetést a főszerkesztő.

~~~~

Joan az autókölcsönzőben töprengett. Kérdezték, hogy milyen kocsit bérelne, és ez késztette gondolkodásra; tudniillik, fogalma sem volt, milyen vidékre megy.

– Magyarországra mennék, az… Őrség vidékére… azt hiszem így kell mondani.

– Ajaj! Terepjárót javasolnék. Dombos, lápos, agyagos vidék az, négykerék-meghajtású kocsi nélkül ne is induljon el! Van is szabad éppen, de tankoljon föl nálunk, ott drágább az üzemanyag – magyarázta a tájékozott ügynök, majd elvezette a lányt a kocsik közé.

– Na. Ezt a kettőt tudom javasolni, de én kegyed helyében ezt a kis Austin Mini Coopert választanám. Kicsit ütött-kopott a külseje, de ez mindent kibír. A másikat nem javaslom; túl nagy.

Joan nézte az ajánlott autót. Tényleg elég megviseltnek látszott, de hitt az ügynöknek; a Mini Coopert választotta.

Sötét este volt már, mikor átlépte a határt.

Forgalmas úton haladt jó tempóban, majd letért, mert „HOTEL” feliratot látott. Nagyon fáradt volt, valahol meg kell szállnia.

Városba vezetett az út, aztán meglátta a szállodát. Nagy megkönnyebbüléssel fogadta a szíves kiszolgálást; kocsiját elvitték egy alagsori garázsba, ő a csomagjával felment a harmadikon lévő szobájába.

Egyszerű, de kényelmes és tiszta szobát kapott, köntös és halom törölköző hevert az ágyon.

Kádas fürdőszobája volt, aminek most nagyon örült. Elnyúlt a meleg vízben, kellemes illatú habfürdő is járt a szobához.

Megnézte az ajtón lógó irományt; angol nyelvű rész is volt benne. Este tízig szolgálnak fel ételt az étteremben. Gyorsan felöltözött, majd lement enni valamit.

Salátát rendelt, félt az itteni ételektől, nem ismerte őket.

Vacsora után felsietett a szobájába, mert tanulmányozni akarta a térképet.

Nem lett okosabb. Mindenhol erdő, valami tájvédelmi övezet, ami nem túl bíztató.

IPhone-jába betáplálta a koordinátákat, majd a GPS elirányítja.

Kényelmes ágyában mélyen aludt a fáradtságtól.

Délelőtt megreggelizett, aztán elindult.
~~~~

Betonúton haladt egy jó ideig. Nem volt valami sima, tele volt gödrökkel, de a kis Coopernek jó lengéscsillapítói voltak, nem rázta össze nagyon a lányt.

Szép volt az út.

Mindkét oldalán erdők, néhol, a falvak közelében látott csak búzatáblát, kukoricást. Apró falvakat hagyott el, mikor a GPS balra kanyart javasolt. Hiába nézte, út az nem volt sehol, viszont távolabb meglátott egy pihenőt.

Beállt a parkolóba a nagy teherautók közé, majd betért a büfébe.

Kávét kért. A nő a pult mögött bólintott.

Mellette egy kockásinges középkorú férfi valami tojásfélét villázott, dobozból itta hozzá az alkoholmentes sört.

Joan megkapta a kávéját, a nő valamit kérdezett, de nem értette.

– Azt szeretné tudni, hogy tejet, vagy tejszínt kér-e a kávéhoz – fordult felé a kockásinges, miközben bajuszát, száját törölgette a szalvétával.

– Ó! Köszönöm! Tejszínt kérek.

A férfi fordított, majd Joan megkapta a kis flakont.

– Jó, hogy segített, köszönöm ismét. Nagyon jól beszél angolul.

– Legalább ennyi hasznom volt abból a két évből… – motyogta a férfi.

– Élt Angliában?

– Egy ideig. Csodát reméltem, de ott sincsenek csodák, a család nagyon hiányzott. Hazajöttem, hátha mégis valahogy boldogulnunk, és legalább együtt vagyunk.

– Sajnálom, hogy nem sikerült – mondta Joan. Ismert néhány magyart, akik évek óta élnek Londonban. Soha nem jutott eszébe megkérdezni: hogy érzik, megérte-e odamenni.

– Hanem, mondja csak, hölgyem! Mi járatban van errefelé? Turistáskodik?

– Olyasmi… valakit meglátogatok, ha megtalálom.

– Nem tudja a címét?

– Csak egy város nevet tudok – kotorta elő nadrágja zsebéből a cetlit a lány.

A férfi elolvasta, aztán sajnálkozva nézett Joanra.

– Nagyon rossz irányból közelít, erről alig van arra járható út a tegnapi eső után. Erdőn át kell mennie, agyagos, sáros, dagonyás úton! Milyen kocsival jött?

– Mini Cooperrel.

– Szerencse! Azzal talán elboldogul. Felírok magának egy címet, ahhoz közel van ez a fogadó, ahová igyekszik. Az betonút mentén van irányjelző tábla, ami eligazítja. Ott megszállhat, ha nem jár sikerrel.

Átadott egy cetlit a lánynak, majd elköszönt.

Joan eltette a másikkal együtt. Vett két palack hűtött vizet, majd ő is elindult.

Visszafelé haladt, aztán észrevette azt az útnak alig nevezhető, keréknyomokkal barázdált, pocsolyákkal tarkított földdarabot, ahol be kell hajtania az erdőbe.

Lassan vezetett, minden ablakot lehúzott, de a hatalmas fák alatt olyan párás volt a levegő, hogy patakokban csorgott rajta a verejték.

„Ötven méter után jobbra kanyarodj” szólt a GPS. Joan már nem is kereste az utat, inkább azt nézte, hol ritkább az erdő.

Bekanyarodott, lombalagútban találta magát.

„Kétszáz métert menj egyenesen”.

Ment, döcögött. Közben szinte fuldoklott.

Városi lány létére szeretett ellátogatni erdős parkokba, hogy szabaduljon a város bűzétől, de ez az erdő! Mint a dzsungel!

Araszolva vezetett, már idejét sem tudta mióta.

„Húsz méternél jobbra kanyarodj”. Kanyarodott. A környék semmit sem változott.

„Megérkeztél a célhoz”.

Mi? Hová érkeztem? Megállt, leállította a motort, majd kiszállt.

Erdő és bokrok, bármerre néz! Hirtelen kutyaugatást hallott a közelből.

Mint egy nyomkereső, szinte guggolva nézte a talajt, hátha talál valami nyomot. Kocsi abroncs nyoma látszott halványan a füves részen.

Követte, majd egy tisztásra kiérve meglátott egy nagy házat.

Barnás zöld téglákkal volt kirakva a homlokzat, kovácsoltvas kerítés állta útját. „L” alakú volt az épület, a szabad részében konyhakert látszott. Két nagytestű kutya acsargott rá, amikor közel ért.

Női hangot hallott hangosan szólni, mire a kutyák elhallgatva hátrébb léptek.

Meglátta a hang gazdáját, aki a kertben tevékenykedett.

Alacsony nő volt, sortban és pántos, lenge pólóban, fején malomkeréknyi szalmakalap, ami teljesen beárnyékolta arcát. Valamit szólt, a hangsúly szerint kérdezett.

– Jó napot kívánok! Elnézést… beszél angolul?

– Talán még nem felejtettem el… – lépett közelebb az asszony. – Eltévedt? – kérdezte.

– A GPS szerint pont ott vagyok, ahová igyekeztem – válaszolt Joan.

– Valaki megtréfálta magát – mosolygott a nő.

– Magam tápláltam be a koordinátákat.

– Mit keres itt, a semmi közepén?

– Én egy angol írónőt keresek. Gwendoline Welsh a neve.

A nő közelebb jött, már csak a kerítés volt köztük. Joan alaposan szemügyre vette.

Alakján nem, de arcán látszott a kora. Hatvan már elmúlt. Némi ősz haj is kivillant a szalmakalap alól. Joant nagyon emlékeztette a kinézete az egyik regény főszereplőjére.

– Lehet, hogy a faluban él. Addig még elég sokat kell mennie – válaszolt az asszony, miközben élénk tekintete a lányt vizslatta.

– Borzasztó! Alig bírom ezt a párás levegőt elviselni! Megengedné, hogy kissé felfrissítsem magam, mielőtt tovább megyek? Jaj, be sem mutatkoztam: Joan Bell vagyok, újságíró-gyakornok. Londonból jöttem, hogy megtaláljam az írónőt és beszélgessek vele.

– Mutatna valami igazolványt? Az ember bizalmatlan, mikor egyedül él – hangzott a nem valami barátságos kérés.

– Visszamegyek a kocsimhoz.

– Az úton áll? Az nem jó. Lehet, hogy valaki használná az utat, maga meg elállja… kanyarodjon ide, a kapuhoz – szólt a nő, barnára sült karjával mutatva a helyet.

Joan ment, és közben azon töprengett, miként ugrassa ki a nyulat a bokorból. Mert már biztos volt benne, megtalálta; ez a nő Gwendoline Welsh!

Odakanyarodott, majd előkotorta táskájából az iratait.

Az asszony komoly arccal várta, alaposan megnézte, aztán visszaadta.

– Milyen fiatal! Na, jöjjön, pihenjen egy kicsit! – nyitotta ki a kaput, miközben valamit mondott a kutyáknak. Azok hátrébb léptek, de nagyon figyeltek.

Joan megnézte őket. Nagytermetű kutyák voltak; egyik hófehér, a másik barnásszürke, loboncos, raszta szőrű, még a szeme sem látszott a sűrű bozonttól.

– Nem bántják, ne féljen! – szólt az asszony, mert látta, Joan a kutyákat figyeli.

– Hattyú… – mondta a lány a fehér kutyára nézve.

Az elől lépkedő asszony megállt. Hirtelen hátranézett a lányra, majd nevetni kezdett.

– Nem, kuvasz. A hattyú egy vízimadár.

– A másik milyen fajta?

– Komondor. Na, jöjjön be a házba! – nyitotta az ajtót a lány előtt.

Joan belépett. Előtérből nyíló nappaliban találta magát. Kényelmes bőr bútorokat látott, és kandallót! Elmosolyodott. Errefelé is dívik a kandalló? Aligha! Viszont a keresett írónő minden regényében a lakás központi részét képezi…

A nő egy boltíven át kiment, majd párás kancsóval és poharakkal tért vissza.

– Limonádé, egyenesen a hűtőből. A mosdót megmutatom, ha már ivott, meg lehűlt egy kissé.

Töltött mindkét pohárba, majd leült az egyik öblös fotelbe.

Barnára sült lábait keresztbetéve, kecsesen ült. Kalapját levette, előtűnő rövid, ősz hajába beletúrt hosszú ujjaival, a kalapot a kanapéra dobta.

Joannak már nem volt semmi kétsége. Ezek a mozdulatok szintén szerepelnek a regényben!

Remegett a keze, ahogy ivott a hideg limonádéból.

Agya zakatolt, de megpróbált higgadt maradni.

– Ez nagyon kellemes, igazán jólesik… – mondta.

Az asszony rágyújtott éppen, ezért csak a szemével hunyorított valami igen-szerűt.

– Nagyon jól beszél angolul, asszonyom.

– Pedig nincs nagyon alkalmam rá.

– Kis walesi akcentust vélek kihallani…

– Igen? Nyilván, akitől tanultam, attól ered…

– Itt tanult, Magyarországon?

Az asszony megitta a limonádét, majd mélyet szívott a cigarillóból, csak utána válaszolt:

– Egyetemen.

Joan bólintott. Nem kérdezett többet.

– Megmutatom a fürdőszobát, ha akar le is tusolhat, talál törölközőt a szekrényben.

– Köszönöm, nagyon kedves…

Joan felfrissülve jött ki a fürdőből. Kávéillat csapta meg az orrát.

– Főztem kávét, igyon egyet! Hosszú út vár még magára a faluig! – mondta az asszony, miközben átnyújtotta a csészét.

– Köszönöm. Nem megyek a faluba, kaptam egy címet, ahol megszállhatok, csak ki kell keverednem az betonútra.

– Ahogy gondolja. Nekem még dolgom van, pihenjen csak, itt vagyok az udvarban.

– Nem baj, ha magával megyek, kedves… a nevét nem is tudom.

– Jutka. Így szólítanak a barátaim. Egyébként a teljes nevem: Rácz Julianna. Jöhet, ha akar! A tyúkjaimat etetem meg, aztán a kutyáknak adok vacsorát. Én csak ezután vonulok vissza.

– Tyúkokat tart?

– Így mindig van friss tojás. A kiskertben némi zöldség megterem, hetente bemegyek a városba vásárolni. Havonta átmegyek Ausztriába, ott olcsóbban bonyolítom a nagybevásárlást.

– Hol van a kocsija?

– Az istállóban! – nevetett az asszony. – Egy Audi Quattro szolgál engem, lóval már nem bírnék el.

– Az jó kocsi! Megmássza a hegyet is. Apámnak is volt.

– Nem akarom sürgetni, de hamarosan sötét lesz az erdő, előjönnek a vadak is, nagyon figyelmesen vezessen!

– Indulok…

Joan megköszönte a pihenési, fürdési lehetőséget, aztán beült a kocsiba, majd igyekezett visszafelé, amerről jött.

Bár a kocsiban pokoli meleg volt, felhúzott minden ablakot. A frászt hozta rá az erdő; néhol világító szemeket, osonó testeket vélt látni. Megkönnyebbült, mikor kiért a megvilágított aszfaltra.

Könnyen megtalálta a fogadót, és valahogy megértette magát; kapott szobát. Három napra vette ki.

A tiszta, oxigén dús levegő, vagy az izgalom tette-e, de ahogy lefeküdt, azonnal elaludt.